

ПРИКАЗКА ВЪ РОКОКО

На Фани.

Малката маркиза бѣ облѣчена въ розовата си рокля. Така тя изглеждаше съвсемъ нѣжна, зъзнеща въ прозрачностъ, съ ярко-червени устни и златенъ погледъ. При този тържественъ случай, обаче, тя бѣ поставила много излишна дързостъ въ голитѣ си рѣще и не само огледалото знаеше това; може би, тепърва трѣбваше всички фарфорови кукли да завиждатъ на резигнираната бледностъ на лицето ѝ, — а после тя правѣше видъ, че не се интересува отъ никого.

Пажоветѣ едва имаха време да интригуватъ върху първитѣ стѣпала на парадната стѣлба, напудренитѣ перуки скандираха лекомислието имъ въ ритма на съвършената учтивостъ, после тѣ мълкнаха очаровани: малката маркиза бѣ въ ума имъ като забравенъ стихъ и сега тѣ напраздно се мъчеха да си го спомнятъ. Отъ канделабритѣ се изви ваха остри дѣги и тамъ, потопени въ отражения, цвѣтѣха много радости: но за тѣхъ едвали мислѣше нѣкой — и само мълчаливо и влюбено гледаха мраморнитѣ очи на амуритѣ, пленени въ позлатенитѣ мрежи на розетитѣ.